

MÉHES KÁROLY

A fikusz bevitelének
napja

A harmincötödik érettségi találkozóra már úgy indultam el, hogy nem az eltelt évek száma sok, hanem inkább az volt bennem, hogy már megint, hiszen csak tegnapelőtt volt a harmincadik; és persze a baranyai és somogyi, októberfényű dombok között kanyarogva az is végigfutott az agyamon, mi a csudáról beszéljek, mi történt velem az elmúlt öt évben, hogy lehet elmesélni öt évet, aminek minden pillanatára emlékezni vélek, ugyanakkor épp az imént gondoltam rá, hogy csak most volt a harmincadik, mintha ez az öt nem is létezett volna.

És furamód sokan jöttek ugyanezzel, hogy mintha tényleg megállt az idő; akadnak, akik évtizedek óta dolgoznak ugyanott vagy teszik nagyjából ugyanazt, így aztán a történetük nem is rólunk, hanem inkább a gyerekeinkről szól; a borocska melletti esti dűnnyögésből az derül ki, mintha tényleg annyi lenne mára az életük, hogy melyik gyerekből ki s mi lett-lesz, ez bennük az érdekes, a gyerek, az utódok, a továbbélők, ők léteznek igazán; ugyan többen felemlegették, szinte csoda, hogy még senki sem halt meg az osztályból, hiszen az általános iskolai társaságból már páran elmentek, rizikós korosztály a miénk, mi meg itt vagyunk, tessék. Tessék, itt vagyunk, ülünk a tihanyi kolostor boltívei és freskói alatt, Irsai Olivér-pálinkával és mindenféle vidéki borocskák társaságában; amikor rám kerül sor, azt állítom, hogy szinte ugyanazzal bíbelődöm, mint már gimnazistaként is, írok ezt meg azt, hol verset, hol autóversenyzős cikket, és ennyi, a gyerekekről nem meséltem semmit, hiszen csak annyira érdekesek ők bárkinek, mint nekem a többiek gyerekei; holott igazándiból a többiek, az ötvenhárom éves fiúk az örök gyerekek, azért jövünk

össze, hogy újból lássuk a régi gyerekeket, ne a bácsikat, akiknek egymás számára idegen gyerekei vannak, akkor is, ha sokakat megismertünk amúgy.

Így telik el az este, a röpké éjszaka, majd a reggel is, amikor már mindenki a telefonján játszik, szervezi a napot, a hosszú hétvégét, a következő öt évet. Lassan búcsúzunk a tihanyi templom tövében, amikor az osztályfőnök úrnak, így mondja, kiakad a nyaka, vagyis leesik a feje, nem tudja tovább tartani, vagyis a bal kezével fogja a fejét, miközben kezet ad, mindenkinek azt mondja, Isten megáldjon, és olyan furán fogja és tartja a fejét, hogy szembe tudjon nézni velünk. Visszafelé autókázva még élesebbek a fények, talán ez is tette, hogy végtelen fáradtság tölt rám, egy út menti parkolóba tértem le, hogy aludjak picit. Amikor felrebbentem, már alkonyodott. Az, hogy a fikuszt a teraszról ezen az estén vittük be fedett helyre télire, csupán véletlen egybeesés.